

[Kohtaloni](#)

Sataa. Vesi on kylmää ihollani. Olen pahoillani. Maailmalle, itselleni, noille vastaan tulijoille. Olen todella pahoillani. Olen myös ylpeä - itsestäni. Kun aloitin 7. luokan, aloitin sen pohjamudista: tunnettuna siitä kuinka inhottava olin, kanssani ei voinut edes olla samalla lumivuorilla. Joka päivä kuulin kuinka sääliittävä ja kuinka turha olin. Olin se kuisattu lapsi. Päiväkodista 7. luokkaan asti. Arvatkaa miten se loppui? Lopetin sen. En jaksanut sitä enää, joten lopetin sen.

Nyt on 9. luokan loppu: olen kouluni oppilaskunnan hallituksen puheenjohtaja, digiagentti, Erasmus+-kerhossa, isonen ja myös paljon parempi ihminen. Olen saanut itsevarmuutta. Olen tunnettu niin hyvässä kuin pahassa, yli 90% kouluni 7. - 9. luokkalaisista voisivat nimetä minut. Ja kaikki kouluni opettajat vaikkeivät minua opettaisivatkaan, voisivat hekin minut nimetä. Minut tiedetään ympäri kuntani kaupunkeja - ja edelleen niin hyvässä kuin pahassa. Enää en ole luuseri. Enää en ole yksin.

Kohtaloni oli kasvaa henkisesti. Sitä teen yhä kokoajan. Kukaan ei vain huomaa sitä. Olen henkisesti alempana kuin he, mutta he eivät huomaa sitä. Tätä kutsutaan esittämiseksi. Sitä teen päivä päivältä vähemmän, koska tarve vähenee. Kukaan ei tajua, kuinka paljon olen näinä vuosina kasvanut henkisesti - enemmän kuin kukaan voin väittää. Kun aloitin 7. luokan olin henkisesti ilman ylidramatisointia kuin 8-vuotias, vaikka minun olisi pitänyt olla 13-vuotias. Nyt, kolme vuotta myöhemmin olen henkisesti riippuen päivästä n. 12-15 vuotias. Olen niin lähellä sitä, mikä minun kuuluu olla - se on ainoastaan itseni ansiosta. Olen

ylpeä siitä.

Ole sinäkin siis ylpeä saavutuksistasi - kiitos!